

הבהמה]. לפי שהם דברים שהבהמה משתמרת בהם. ובגמרא יבואר מה הם הכלים האלו.

וכל בעלי השיר בעלי חיים שרגילים לשים בצוארם טבעת [כגון כלבי ציידים וחיות קטנות שנותנין על צוארם "שיר" לנוי⁽⁴⁾], יוצאין בשיר, ונמשכין בשיר. ובגמרא יבואר.

ואם נטמאו כלים אלו בטומאת מת, מזיז עליהן מי חטאת במקומן⁽⁵⁾, כשהם על צואר הבהמה.

והעברתו ד' אמות ברשות הרבים, כן הוא מצווה שלא תצא⁽³⁾ בהמתו במשוי. וכשם שלא נאסר לאדם אלא משוי, ולא דבר שהוא צורך גופו [כגון תכשיט], כן אינו מצווה שלא תצא בהמתו בדבר שהוא צורך גופה.

ומפרשת המשנה: **במה בהמה יוצאה לרשות הרבים, ובמה אינה יוצאה?**

יוצא הגמל באפסר במושכות שלו, ויוצאת הנאקה נקבת הגמל **כהטם** [יתבאר בגמרא], ויוצאים הלובדקים [מין חמור] **בפרומביא**, ו**סוס בשיר** [אצעדה שקבועה בה טבעת, ומכניסים בתוכה רצועה, ובה מושכים את

בחול תמיד מותר גם בחפץ שעשוי לנוי, ורק כשיוצאת בדבר שאין דרכה בכך והוא עשוי לנוי אסור.

אבל התוספות [ב, א ד"ה א] חולקים ואוסרים כל מה שעשוי רק לנוי, וראה משנה ברורה [שה, יב] שהביא מחלוקת ראשונים בזה, והתוספות סוברים ששיר עשוי באופן שאפשר להכניס את היד בתוכו ולתפוס את הבהמה בזה, ונחשב שעשוי לשמירה.

5. גירסת התוספות [נב, א] והב"ח. ופירושו שהחידוש במשנה הוא שאין חוששים שתיפול ההזאה על הבהמה ויפסלו בכך המי פרה שבאזוב, והם למדו את הדין שאם הזה ונפל על בהמה נפסלה ההזאה מהמשנה בפרה [יב, ג], והסיבה שנפסלו המים פירש רש"י [יומא יד, א] משום שנחשב שנעשתה מלאכה במים, והר"ש במשנה [פרה, שם] כתב שיש דרשא לפסול.

אבל דעת הרמב"ם בפירוש המשנה [ובהל' פרה י, ח] שלא נפסלה ההזאה בכך, ולשיטתו אי אפשר לפרש את המשנה כאן כמו תוספות, ופירש התוספות יום טוב שהחידוש הוא שאין חוששים שהמזה יתכוון להזות על הבהמה, ואז

דשביתת בהמתו במלאכת הוצאה, אבל אם מחמר אחר בהמתו כשמוציאה משא עובר בלאו.

3. הפני יהושע מחדש שבמלאכת הוצאה אין את העשה של שביתת בהמתו משום שהוצאה מלאכה גרועה היא, ועוד שדרשו מהפסוק "למען ינוח" שלא ימנע את בהמתו מלתלוש עשבים בשבת [מובא ברש"י שמות כג, יב] ולכן כל מה שהבהמה עושה מעצמה להנאתה מותר מהתורה, אלא שגזרו חכמים וציוו על שביתת בהמתו גם מהוצאה. והאחרונים חולקים וסוברים שהוא איסור עשה מהתורה, ודוקא מה שעושה הבהמה לצרכיה והנאתה מותר, אבל מה שיוצאת בחפצים שעשויים לשמירתה ונויה נחשב צורך הבעלים ואסור מהתורה, ראה שואל ומשיב [קמא ג, סד] וק"ן אורה ומנחת חינוך [הנ"ל].

4. רש"י. וכך פירש רש"י להלן [נב, א] בסוגיא שיש היתר הוצאה בבהמה בחפץ שעשוי לנוי. והקשו הריטב"א והר"ן [נב, א] הרי בסוגיא [שם] מפורש שרצועה שעשויה לנוי כולם מודים שאסור? ותיצו שאם דרך הבהמה לצאת כך